

Kürti László
RÁÉRŐS IMÁDSÁG

se név, se cím, ócska versikéidben
ténfergek, kótyagos vendég. bárki,
ha volt, nevenincsen. tudom,
hogy gyötör, ahogy bennünket gyűlölet,
bosszú szorít, de semmivé kopnak nevek,
mint gyalázat, lakk a kilincsen.
nem szólítanálak, ha volna még
e förtelemhez gyomrom. most tényleg,
hogy is, jobb híján, azt mondom
neked: Isten. súlya nincsen lám a gaznak,
maradni hiba, megmaradni. vészes, áruló időkben
pénz csörren, dicsőkben barokkos, jól vasalt paripa
patái. munkátlan hónapokban e táj, hegyek,
homlok, száj csillan, akárki lehetnél, új városban
idegen tekintet. tanügetve rázódnak ki
halandóból jól csak, ha gyógyulnál, a gondok,
persze mégsem mindegy, ki emel, tart ki,
ráz fel bármi rosszból. ne szólj, ne alázz,
nem kell, hogy még ma ments ki innen,
háborús időkben csend, ha robban. varázsló,
ráérnél vele még itt, a legvégső napokban.

MARGARÉTA

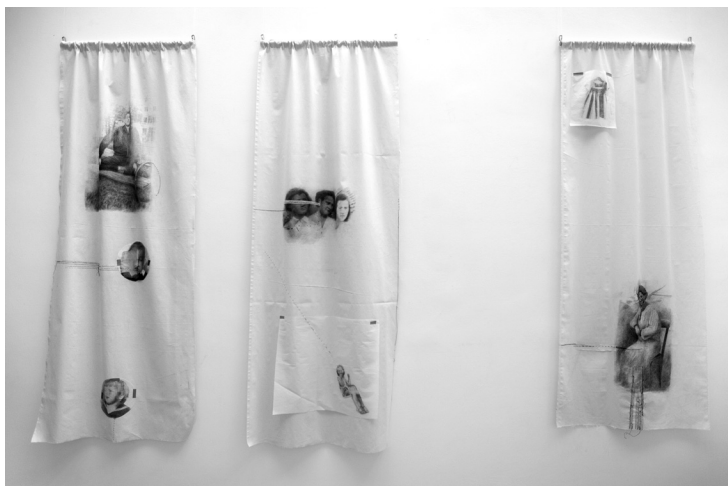
a művésznő műgyantából
készült, csillogó festményeinek
ülök háttal. nem tudni,
hogy melyik kép mit jelent.
mármint, hogy nekem mit,
mikor, kávézni jöttem csak ide.

művészkávéház ez, vagy mi, végre
normális emberek körülöttem.
invitál az alkotó, maradjak kezdésig,
háttal a művészetnek, belesüppedek
a karosfotelbe. lemaradok a művésznő
tanulmány méretű faráról. horizontig
húzódik a látvány, ha néha hátrébb
lép, miközben igazgatja a hullámzó
képeket a falon. igen, műgyanta
és tűzzománkra emlékeztető
fél-szigetnyi partok. tenger mossa,
ha jól értelmezem. fénylik a margaréta
nevű hely, ahogy beszürkül a sétálóutca.
visszaverődő kávéházi jóindulat.
kedvesek a csajok a pultban, vicc még
a meló nekik, nevetgélnek egy régi kalapon.
sem előítélet, sem az élettől csalódott
lepizés. ismerkedem a várossal, akár
egy új folyóirattal. a kritikai rovat
a sétálóvégi pampaliniben erős.
itt csokival a kávé, illatos margaréta
szirmok, felhőtlen szétszórtság.

MAMIMA

Gyanakodni szabad persze, még rád is,
mert addig rendben, hogy meghaltál – a nagyanyák
már csak ilyenek, így rendelte a te nagy református Istened,
de hogy tíz év után már nincs köztünk egy pisszenés,
ezt tényleg sokallom... pedig fordulok még néha hozzád,
nem tanácsért, nem a csendért. hol ezt, hol azt mondom,
de a meséid felől beszélek, nézni együtt a rég elképzelt horizontot.
Lássuk együtt mi csúszott félre, mi lett véletlen szerencsés,
jobb, mint ahogy mi ketten elgondoltuk. Talán az én hibám,
fejemre szakadt annyi minden, temetőbe sem járok ki hozzád,

virágot, gyertyát, sírást, mit kellene utánad vinnem?
Én nem az a fiad vagyok, aki fohászkodik hozzád,
nem az a hízelgő, nem az a csibész, hogy lehettem volna jobb,
ahogy hitted, hogy is lehettem volna különb bárkinél?
Elbotlottam én is, pedig nem piáltam, nem korrumpált
hatalom, szorgalmas voltam, de talán egykor a nőikkel,
igen, azokkal hibáztam. Vagy nem, mégsem a nőikkel,
csak a szeretetben értetlenül ütköztem folyton.
elhagytuk a várost, fel sem fogom, nem járok már
az utcáiban többé. persze jobb, hogy se te, se én nem
látjuk a házadon... hogy üveg, s függöny helyett deszkák
felütve a volt virágos ablakodon. úgy lett, ahogy akartad,
vagy egy kicsit jobban, nem esett csorba az örökösödési
vagyonban. de a ház az enyészeté végül, franciából
a tulaj néha hazaszédül, és nézi, ahogy a dózsa györgy utcán
otthonra talált a bomlás. gyom veri fel a kertet, pedig papa
hogy gondozta, művelte. emlékszem, mikor elment,
tudta, hogy nekünk ezzel nem lesz gondunk. végül is,
mondd csak, onnan nézve, jó fiad voltunk?

Időrajzok (részlet)